

Rồi sẽ có một ngày tất cả thành dĩ vãng
Bởi thời gian qua đi có bao giờ trở lại
Như đôi cánh hạc vàng hun hút giữa trời mơ.

Hoàng Hạc Lâu

Tích nhân dĩ thừa hoàng hạc khứ
Thử địa không dư Hoàng Hạc lâu
Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản
Bạch vân thiên tải không du du
Tình xuyên lịch lịch Hán Dương thụ
Phương thảo thê thê Anh Vũ châu
Nhật mộ hương quan hà xứ thị
Yên ba giang thượng sử nhân sầu.

Thôi Hộ

Lầu Hoàng Hạc

Người xưa cỡi hạc lướt trên mây
Hoàng Hạc lâu trơ ở đất này
Bay mãi hạc vàng không trở lại
Ngàn năm mây trắng lững lơ bay
Hán Dương sông lặng ngàn cây lộ
Anh Vũ cỏ thơm xanh mướt dày
Xé bóng hoàng hôn đâu chốn cũ ?
Trên sông khói sóng chạnh lòng ai.

Trần Đại Trung phỏng dịch